

Yorgun Kadının Şiiri

– MESUT ÇİFTÇİ · 25 Mart 2025

Beni silikleşen bir gölge gibi
Eriten, eskiten, epriten yıllar,
Tenimde solgun bir sonbahar,
Yaşanmışlar, yaşanamamışlar,
Açığa alınmış acılar,
Ruhumun ince çatlaklarından sızıyor zaman
Ve içimde binlerce yarım kalmış cümle,
Asırların hor görülmüş kadını,
Kim hatırlar ki artık adını?

Bir kapı gibi durdum hayatın eşiğinde,
Senelerce,
Gelen geçti, giren çıktı, giden unuttu.
Ben ise ellerimde suskun anahtarlarla,
Kendi içime kapanmayı öğrendim.

Ne çok omuza yaslandı başım,
Ne çok avuçta kayboldu ellerim.
Sevgili, eş, anne, bacı; yani kadın,

Bir adım hayat ise diğer adım yangın.
Őimdi kimse dokunmasın istiyorum,
Bir yaraya dönüşmekten korkuyorum.

Sözler...

Ne çok yaraladı beni,
Ne çok kanattı,
Ve ne çok aldattı.
Kimi hançer oldu göğsümde,
Kimi buz gibi bir suskunluk.
Oysa adına şiirler yazılan ben
Narin bir şiir gibi sevilmeđ isterdim,
Kelimelerle, sessizlikle, kafiyeler ve rediflerle.

Bak, aynalar bile yorgun artık siluetimden,
Yüzümü hatırlamak istemiyor akisler bile
Dünya benim sığacağım kadar büyük değil mi artık?
Hangi rüzgâr alır götürür beni kendimden?

Öyle yorgunum ki bilemezsin,
Öyle pes etmiş, öyle bezmiş...
Ne kızgınım,
Ne de kırgın,
Sadece yorgun
Ve bir rüzgâr düşlerim,
Özgür bir rüzgâr tenimde,
Beni çağırır onurlu bir engine,
Belki unutulmuş bir sahilde,
Unutulmuş bir dalga derinine.